

Arrest

nr. 296 926 van 13 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Sien DE PAUW
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 10 november 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 31 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13 sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. DE PAUW verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat MATRAY, MATRAY & HALLET verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In mei 2019 ging verzoeker volgens zijn eigen verklaringen naar Spanje met zijn Chinees paspoort voorzien van een toeristenvisum uitgereikt door de Franse overheden.

Verzoeker heeft verklaard dat in Spanje zijn ex-partner en zijn twee kinderen wonen.

Hij werd in Spanje aangehouden en op 9 maart 2023 overgeleverd door Spanje aan België, waar hij onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd door de onderzoeksrechter wegens mensenhandel.

Op 19 oktober 2023 oordeelt de kamer van inbeschuldigingstelling (K.I.) te Gent dat de voorlopige hechtenis niet wordt gehandhaafd mits verzoeker de volgende voorwaarde naleeft gedurende een termijn van drie maanden: het grondgebied van België onmiddellijk verlaten en niet meer betreden tenzij na oproeping door de politionele of gerechtelijke overheid en mits een borgsom betaald wordt van 7.500 euro, te storten in de deposito-en consignatiekas. De K.I. beveelt de onmiddellijke invrijheidsstelling van verzoeker na betaling van de borgsom tenzij hij om andere redenen in aangehouden.

Op 31 oktober 2023 trof verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Dit is de eerste bestreden akte die als volgt luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

Naam: Z. Y.

Geboortedatum: 03.06.1973

Geboorteplaats: Zhejiang

Nationaliteit: China

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet zij/hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene heeft geen geldig visum in zijn Chinees paspoort.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 10.03.2023 voor deelname aan een criminele organisatie, mensenhandel met verzwarende omstandigheden dat misbruik gemaakt wordt van de kwetsbare toestand van de slachtoffers en dat van deze activiteit een gewoonte wordt gemaakt, witwasactiviteiten, feiten waarvoor hij later mogelijk veroordeeld kan worden. Uit het anhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene verdacht wordt van uitbuiting van prostitutie van Chinese vrouwen in Europa in het kader van een criminele organisatie.

Mensensmokkel is een verwerpelijk misdrijf en tast een normale maatschappelijke orde en de bescherming van alle leden ervan, zelf gewone verblijvers, ernstig aan. Het getuigt van een volstrekte

afwezigheid van empathie met de vermeende slachtoffers en is van aard deze fysisch zowel als psychisch aan te tasten. De repetitiviteit der feiten en hun spreiding in de tijd laten herhaling vrezen.

Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten en hun maatschappelijke impact, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 17.05.2023 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaart in België te zijn sinds 08.03.2023, datum van zijn uitlevering. Hij verklaart in het bezit te zijn van een Chinees paspoort voorzien van een Frans toeristenvisum van 2019 dat drie maanden geldig was. Betrokkene stelt in het verleden leverproblemen te hebben gehad maar nu geen gezondheidsproblemen meer te hebben. Familie in België heeft hij niet. Zijn ex-partner en twee kinderen leven in Alicante, Spanje. Betrokkene zelf heeft geen recht op verblijf in Spanje. De Spaanse autoriteiten hebben dit op 25.05.2023 bevestigd.

Artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden wordt dus niet geschonden. Betrokkene is akkoord België te verlaten maar niet om terug te keren naar China waar hij problemen zou hebben met betrekking tot schulden die hij heeft gemaakt. Ook het verblijf van zijn kinderen en hun moeder in Spanje beletten volgens hem zijn terugkeer naar zijn land van oorsprong. Deze problematiek behoort echter tot de privésfeer en valt niet in het toepassingsgebied van art 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 10.03.2023 voor deelname aan een criminele organisatie, mensenhandel met verzwarende omstandigheden dat misbruik gemaakt wordt van de kwetsbare toestand van de slachtoffers en dat van deze activiteit een gewoonte wordt gemaakt, witwasactiviteiten, feiten waarvoor hij later mogelijk veroordeeld kan worden. Uit het anhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene verdacht wordt van uitbuiting van prostitutie van Chinese vrouwen in Europa in het kader van een criminele organisatie.

Mensensmokkel is een verwerpelijk misdrijf en tast een normale maatschappelijke orde en de bescherming van alle leden ervan, zelf gewone verblijvers, ernstig aan. Het getuigt van een volstrekte afwezigheid van empathie met de vermeende slachtoffers en is van aard deze fysisch zowel als psychisch aan te tasten. De repetitiviteit der feiten en hun spreiding in de tijd laten herhaling vrezen.

Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten en hun maatschappelijke impact, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengengacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of geldige verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem/haar afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 10.03.2023 voor deelname aan een criminele organisatie, mensenhandel met verzwarende omstandigheden dat misbruik gemaakt wordt van de kwetsbare toestand van de slachtoffers en dat van deze activiteit een gewoonte wordt gemaakt, witwasactiviteiten, feiten waarvoor hij later mogelijk veroordeeld kan worden. Uit het anhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene verdacht wordt van uitbuiting van prostitutie van Chinese vrouwen in Europa in het kader van een criminele organisatie.

Mensensmokkel is een verwerpelijk misdrijf en tast een normale maatschappelijke orde en de bescherming van alle leden ervan, zelf gewone verblijvers, ernstig aan. Het getuigt van een volstrekte

afwezigheid van empathie met de vermeende slachtoffers en is van aard deze fysisch zowel als psychisch aan te tasten. De repetitiviteit der feiten en hun spreiding in de tijd laten herhaling vrezen.

Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten en hun maatschappelijke impact, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 17.05.2023 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaart in België te zijn sinds 08.03.2023, datum van zijn uitlevering. Hij verklaart in het bezit te zijn van een Chinees paspoort voorzien van een Frans toeristenvisum van 2019 dat drie maanden geldig was. Betrokkene is akkoord België te verlaten maar niet om terug te keren naar China waar hij problemen zou hebben met betrekking tot schulden die hij heeft gemaakt. Ook het verblijf van zijn kinderen en hun moeder in Spanje beletten volgens hem terugkeer naar zijn land van oorsprong. Deze problematiek behoort echter tot de privésfeer en valt niet in het toepassingsgebied van art 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

*Vasthouding
(...)*

Op 31 oktober 2023 trof verweerder ook een inreisverbod voor een termijn van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Verzoekers repatriëring naar China is voorzien voor dinsdag 14 november 2023 om 8u20.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden bijlage 13 septies vervat ligt.

Immers, artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht. De vordering is derhalve onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bijlage 13 septies.

2.2. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 duidelijk gesteld:

“B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel. Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr.189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018). B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot

bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid). B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan. Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten. B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is."

Gelet op voorgaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen het inreisverbod dan ook onontvankelijk zoals ook de verwerende partij terecht opwerpt in haar nota.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: "*Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.*"

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en

inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. Verzoeker werpt onder meer de schending op van artikel 8 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht. Hij wijst er in dit verband terecht op dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer dat een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Hij wijst er concreet op dat hij tijdens zijn gehoor gewezen heeft op zijn ex-vrouw en twee kinderen in Spanje en dat er geen enkel onderzoek werd gedaan naar het gezinsleven van verzoeker en het hoger belang van het kind. Verzoeker benadrukt dat verwerende partij niet ontkent dat er een beschermenswaardig gezinsleven bestaat en dat ze door haar oordeel dat dit gezinsleven niet in België bestaat, vergeet dat Spanje deel uitmaakt van het Schengengrondgebied. Verder licht hij ruim de draagwijdte van artikel 8 EVRM toe alsook het hoger belang van het kind.

3.3.3. In het kader van een billijke afweging in het licht van artikel 8 EVRM, moeten een aantal elementen in rekening worden genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in een Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Bijzondere aandacht moet hierbij besteed worden aan de omstandigheden van minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

3.3.4. In het administratief dossier zit een nota van 22 mei 2023 waaruit blijkt dat verzoeker op 17 mei 2023 gehoord werd door verweerder in de gevangenis van Gent. In deze nota wordt vermeld dat verzoeker verklaard heeft familie te hebben in Alicante, Spanje, met name zijn ex-vrouw en twee dochters, die 19 en 10 jaar oud zijn. Ter terechtzitting legt verweerder het eigenlijke gehoorverslag neer van 17 mei 2023. Hieruit blijkt dat verzoeker verklaard heeft geen stabiele relatie te hebben in België, maar wel in Spanje met zijn ex-vrouw en zijn twee kinderen die bij haar verblijven en dat zij een reden vormen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van oorsprong. Zoals verzoeker terecht opwerpt houdt de relatie tussen een ouder en zijn minderjarig kind een vermoeden van gezinsleven in (EHRM 12.07.2001, L & T/ Finland). Verweerder betwist nergens in de bestreden akte dat verzoeker onder meer een minderjarig kind in Spanje heeft en minstens met haar een gezinsleven leidde. Verzoeker vermag dan ook te verwachten dat verweerder nagaat of de bestreden akte, die als gevolg heeft dat verzoeker op gedwongen wijze naar China wordt teruggeleid, hierop geen disproportionele inbreuk uitmaakt, waarbij bijzondere aandacht dient besteed te worden aan het hoger belang van het minderjarig kind. Verweerder is hierin echter schromelijk tekort geschoten. De overwegingen die in de bestreden akte kunnen gelezen worden dat artikel 8 EVRM niet geschonden is omdat verzoeker in Spanje geen verblijfsrecht heeft en dat onder meer het verblijf van zijn kinderen in Spanje een problematiek is die behoort tot de privésfeer, kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als zorgvuldige afwegingen in het licht van artikel 8 EVRM.

3.3.5. Het verweer in de nota met opmerkingen kan aan het voormelde geen afbreuk doen. Hierin kan gelezen worden dat verzoeker niet aantoonde dat een verwijdering naar zijn land van herkomst een schending vormt van artikel 8 EVRM, omdat hij vandaar zijn verblijfsrechtelijke situatie kan regulariseren, desgevallend met het oog een rechtmatige binnenkomst in Spanje, alwaar zijn kinderen verblijven. Verder wijst verweerder erop dat verzoeker dan wel op het belang van het kind wijst, doch geen enkel stuk voorlegt dat blijkt moet geven van enig beleefd gezinsleven met zijn kinderen. Voorts blijkt voor verweerder niet dat verzoeker het belang van zijn kinderen heeft vooropgesteld door het plegen van de zeer ernstige ten laste gelegde feiten van uitbuiting en prostitutie van jonge kwetsbare Chinese vrouwen in Europa in het kader van een criminele organisatie. Ten slotte is verweerder van oordeel: *“In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook*

daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten”.

3.3.6. In de bestreden bijlage 13 septies kan zoals gezegd enkel gelezen worden dat artikel 8 EVRM niet geschonden is omdat verzoeker in Spanje geen verblijfsrecht had en dat onder meer het verblijf van zijn kinderen in Spanje een problematiek is die behoort tot de privésfeer. Hieruit blijkt dat verweerder de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over gezinsleden die in Spanje verblijven waaronder een minderjarig kind, niet betwist en ook nergens in vraag stelt dat er minstens sprake is van een gezinsleven met dit kind. Het is waar dat de verzoekende partij geen enkel stuk bijbrengt dat een begin van bewijs vormt van een gezinsleven met minstens zijn minderjarig kind, waarop de verwerende partij ook ter terechtzitting hamert. Echter wordt zoals gezegd dit gezinsleven nergens betwist in de bestreden akte en zoals ook gezegd houdt verzoeker terecht voor dat de relatie tussen een ouder en zijn minderjarig kind een vermoeden van gezinsleven inhoudt (EHRM 12.07.2001, L & T/ Finland). Verweerder is dan ook slecht geplaatst om in zijn nota en ter terechtzitting plots het gezinsleven van verzoeker met minstens dit minderjarig kind in vraag te gaan stellen. Tevergeefs probeert verweerder in zijn nota ook de vastgestelde leemte in de bestreden akte in het licht van artikel 8 EVRM recht te trekken door vervolgens de aposteriori overweging te uiten dat verzoeker niet aantoonde dat hij zijn verblijfsrechtelijke situatie niet kan regulariseren, desgevallend met het oog een rechtmatige binnenkomst in Spanje, *“alwaar zijn kinderen verblijven”*. Evenmin kan verweerder dienstig voor het eerst in zijn nota een balans opmaken tussen het belang van de kinderen enerzijds en de openbare orde anderzijds. Het feit dat verweerder ten slotte de overtuiging is toegedaan dat hij de zorgvuldigheidsplicht niet geschonden heeft kan bezwaarlijk volstaan om de bestreden akte overeind te houden. Ook ter terechtzitting hamert de verwerende partij erop dat zij rekening gehouden heeft met de verklaringen van de verzoeker over zijn gezinsleven in Alicante. Ze wijst erop dat de verklaringen van verzoeker over dit gezinsleven summier waren, maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel contact opgenomen heeft met de Spaanse autoriteiten om na te gaan wat de verblijfsstatus was van verzoeker. Hun antwoord, met name dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft in Spanje kan ook teruggevonden worden in de bestreden akte aldus de verwerende partij. Dit toont echter opnieuw aan dat het vraagstuk van een gezinsleven in Spanje volgens verweerder geen verdere aandacht behoeft omdat verzoeker geen legale verblijfsstatus bezat in Spanje. Artikel 8 EVRM en de aandacht die in dit verband moet gegeven worden aan het hoger belang van het kind mag echter niet stoppen bij deze vaststelling in een beslissing die de verwijdering van verzoeker van het ganse Schengengrondgebied inhoudt. De naleving van voormelde bepaling wordt ook niet aangetoond door in de nota theoretische beschouwingen te uiten over de draagwijdte van voormelde verdragsbepaling.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en dus ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4.1. Gelet op de beoordeling van de ernst van het middel, gestoeld op artikel 8 van het EVRM, waaraan verzoeker onder meer zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel verbindt dat hij dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden akte, kan de vervulling van deze voorwaarde vastgesteld worden.

3.4.2. De verwerende partij kan deze vaststelling bezwaarlijk tegenhouden door in haar nota het betoog van verzoeker inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vernauwen tot het feit dat hij bij een tenuitvoerlegging van de bestreden akte zijn medewerking niet kan verlenen aan het lopend gerechtelijk onderzoek en het resultaat ervan niet zal kennen. Evenmin volstaat de opwerping in de nota dat verzoeker *“minstens aan de oorsprong ligt van het door hem ingeroepen nadeel”*.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

4. De vaststelling dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden leidt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte. Elke verwijderingsmaatregel moet blijken geven van een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM, ook als het een vreemdeling betreft die verdacht wordt van mensenhandel.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) van 31 oktober 2023 wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering wordt verworpen voor zover ze gericht is tegen het inreisverbod (bijlage 13 sexies) van 31 oktober 2023.

Artikel 3

Dit arrest is in zijn artikel 1 uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. EKKA